

A. Ferenc

Ez egy budapesti kép, valamikor az 1930-as években készült. Ő az első feleségem édesapja, A. Ferenc. Gyermekkorom óta ismertem, hiszen első szerelmemmel -- aki később a feleségem lett -- úgy ismerkedtünk meg, hogy szomszédaink voltak. A. Klári, későbbi feleségem gyönyörű szép, csodálatos teremtség volt, egyből megszerettem. Az édesapja, Feri bácsi keresztény nőt vett feleségül, és azt szerette volna, hogy a lánya már kimaradna abból, amit a zsidó sors mér az emberre, ezért őt is megkereszteltette. Annak idején, ha apám viccesen 'nászomnak' szólította -- mert mi már nagyon korán elkezdtünk vonzódni egymáshoz --, akkor mindig mondta, hogy 'úgysem adom hozzá a lányomat a fiadhoz, mert nem akarom, hogy ugyanolyan sorsa legyen, mint a mi feleségeinknek, akiket örökké itt kell hagynunk azért, mert mi azok vagyunk, akik vagyunk'. Aztán elsodort bennünket az élet, munkatáborok, csillagos ház, gettó, és hosszú ideig nem találkoztunk. A háború befejeződése után tudtuk meg, hogy Feri bácsi nem élte túl hányattatásait. Együtt volt Radnótival a bori munkatáborban, de ő azt még túlélte, megélhette a felszabadulást. Akkor azonban már tályog volt a szívéen egy puskatus-ütés miatt, gyógyíthatatlan beteg volt, és nem sokkal a felszabadulást követően a belgrádi kórházban meghalt. Őt is egyik munkaszolgálatról a másikra vitték, mint az én családom férfitagjait, és sajnos azok közé tartozott, akik nem térhettek vissza élve.